Ա. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 22 ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ 30 ՅՈՒՆՈՒԱՐ 1884 (Ն. Տ.) 11 ՓԵՏՐՈՒԱՐ 14 ՐԷՊԻԲԻ ԱԽԸՐ 1301

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԳԻՐ

40 ՓԱՐԱ — ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԵՒ ԱԶԳԱՅԻՆ — 40 ՓԱՐԱ

ՊԱՅՄԱՆՔ

Ծանուցման տողը մէկ անգամի համար 3 դուրուշ. երկու անգամի համար 2 դուրուշ է. աւելի անգամներու համար գատ սակարկութիւն կըլլայ:

Օրագրոյս վերաբերեալ Նամակ կամ որ եւ իցէ գրութիւն պիտը է ուղղել՝

«Ա. խմբագրութիւն ԱՐԵՒԵԼՔ օրագրի»

ԽՄԲԱԳՐԱՏՈՒՆ Ղալաթիա, Իզմիրլի օղլու խան, թ. 19.

Իսկ գաւառներէն հետեւեալ հասցէին՝

ازمیر ۱۹ خانی اوغلی لریمزی ده غلطه ده یازیلدر

ایسموداداسی غزتهسی {ملوداری}

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Պոլսոյ համար	Տարեկան դահեկան	արծաթ		200
« «	վեցամսեայ «	«		100
« «	եռամսեայ «	«		50
« «	ամսական «	«		20
« «	Հատուկ «	«		1
Գաւառաց համար	Տարեկան «	«		240
« «	վեցամսեայ «	«		120
« «	եռամսեայ «	«		60
Օտար երկիրներ	Տարեկան	Ֆրանք		56
» «	վեցամսեայ «			28

Դուրս դրկուած օրագրաց համբուռ ծախքը խմբագրութեան վրայ է:

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

Գ. ԿՕՇԸՆ ԵՒ ԵԳԻՊՏՈՍ

Կ. Պոլսոյ անգլիական նախկին դեսպան Գ. Կօշըն մօտերս ի Բիւրն իւր քնարողաց առջեւ բանախօսութիւն մ'ըրաւ, (որոյ մէկ քաղուածքն հրատարակուած է Իոքըէն էմբէյի մէջ ալ): Սուէզի նկատմամբ խօսելով, Գ. Կօշըն յայտնեց թէ չպատահիր որ եւ է դէպք, որ կարծել տայ Եւրոպիոյ թէ Անգլիա՝ գաղութներէ խորչելով՝ չպիտի չարունակէ այն օգտակար ջանքեր զոր միչտ ըրած է գերիվառելի չնչման համար: Ատ կայ քաղաքակրթութեան շահն ընդդէմ բարբարոսութեան, նաեւ ուրիչ շահ մը, որուն առնչութեան անձնապէս մեծ կարեւորութիւն կուտայ, այսինքն թէ Իտալիա (սեւ ամբոխ) ցեղերը պէտք է միչտ զգան թէ ամէն անգամ որ Բրիտանիայ և սպիտակ ցեղերու հետ վէճ մ'ունենան, ի վերջոյ ստուգապէս պիտի չպարտուին: Եւրոպա գիտէ թէ չհերքուն չունի յեգիպտոս, և մեզ հրաւէր կը կարգայ զանոնք պաշտպանելու: Ան. տարակոյս ոմանք նախանձով կը նային մեր բռնած դիրքին, և կ'ըսուի թէ պէտք է որ մեր խոստումը պահենք, անչահախնդրաբար գործելով յեգիպտոս: կ'ըսուի նաեւ թէ հարկ է որ կատարենք այն պարտականութիւնները զորս եգիպտոսի մէջ մեր բռնած դիրքը կը գնէ մեր վրայ, և որոց կատարումը մեծապէս օգտակար է յեգիպտոս հասատատել բոլոր եւրոպական հասարակութեանց: կրնանք ուրեմն մեզ ալ խնդրել եւրոպական միւս երկիրներէ որ պարագայից պահանջմանն համեմատ դիւրացնեն մեր գործն, օգնեն մեզ, և յիրաւի, կետի մը վրայ օտար կառավարութիւնք կրնան օգնել մեզ: Կ'ուզեմ խօսիլ եգիպտական պարտուց յարդարման (լիկվոսիթէի) օրէնքին վրայ: Ահա այդ օրէնքը արգելք կը լինի պատերազմական գործողութեանց անջրպետ եղած գրամը գանելու, և թէ չձեռնարկինք գրամ գանելու այնպիսի միջոցով մը, որով գործադրուին անհնար է այլ եւս, այսինքն նոր տուրքեր հաստատելով յեգիպտոս: եթէ միւս տէրութիւնք այնչափ կարեւորութիւն կուտան որ Անգլիա յարդէ և կատարէ եգիպտոսի մէջ ստանձնած պատասխանատուութիւնները ու պարտականութիւնները, պէտք է հաւանին, — և մեզ եւս կը պարտինք խնդրել անոնց մէ որ հաւանին, — այդ օրէնքին դադարման, որպէս զի եգիպտոսի եւ լիւմուդէնի, ընդհանուր պարտուց վճարման բեռէն ազատելով, պարագայից պահանջած վիճակին մէջ դրուի: Մանաւանդ Ֆրանսայի նկատմամբ այս լեզուն պէտք է գործածենք: Նկատելով թէ եգիպտոսի կողմը Ֆրանսական վաճառականութիւնն և Ֆրանսայիներու կեանքը վտանգի կրնան ենթարկուիլ, ժամանակն եկած է որ անկեղծապէս ըսենք Ֆրանսայի. « Արձակեցէ՛ք մեր ձեռքերն: եթէ մենք առաւելութիւն ունինք յեգիպտոս, և դուք այս առաւելակշռութենէն ձեզ համար օգնութիւն կը ապասէք, դուք ալ մեզ օգնեցէք՝ եգիպտական պարտուց յարդարման օրէնքին մէջ այս փոփոխման հաւանելով, որ հարկաւոր է եգիպտոսի օգտին համար, և գիպտոսի ելեւմտից բարւոքման համար, և իրաց ներկայ վիճակին մէջ, գործոց բարւոք վարչութեան համար: » Գ. Կոշըն վերջացուց ինչ ինչ դիտողութիւններ ընելով եւրոպիոյ ընդհանուր պատասխանութեանց վրայ, և այդ պատճառաւ եւրոպական ժողովրդոց կրած նեղութեան վրայ, յորմէ ազատ լինելուն համար հնարաւորեց Անգլիան, և միանգամայն կարծիք յայտնեց թէ, որչափ ալ Եւրոպա տակաւին զինեալ բանակի մը վիճակին մէջ կը մնայ, մեծ տերութիւնք այն պահուս անկեղծօրէն վարձքդ են խաղաղութեան պահպանման:

Գ. Կոշընի այս բանախօսութիւնը մեծ ուշադրութիւն գրաւած է օտար երկիրներու, մանաւանդ Ֆրանսայի մէջ, որովհետեւ Գ. Կոշըն երբեմն յեգիպտոս գտնուած էր որպէս եւ մշտական պատուիրակ, քանի երթեւեկած է, և երբեւ քաղաքագէտ, իւր կարծիքներ խորին ապատուութիւն կ'ընեն իւր հայրենակցաց և օրուան նախարարութեան վրայ: Թայմս լրագրին ալ Գ. Կոշընի այն բանաստուածները հաստատելով յեգիպտոսի վրայ Գ. կլատսթոնի նախարարութեան և այն օտարազգի քաղաքագիտաց ուշադրութիւնը կը հրաւիրէ, որք ուրախ եղած էին տեսնելով թէ վերջին դէպքերն եգիպտոսի կողմէ գժտարութիւն յառուցած են Անգլիոյ: Գ. Կոշընի առաջարկութիւն այդպիսեաց նիւթ կրնայ ծառայարարել լուրջ մտածութեան: Գ. Կոշընի ըսածն այս է թէ եգիպտոս, Անգլիոյ օգնութեամբ, պէտք է դիմադրէ արաբական մահմետանդութեան արշաւանքին. թէ այս գործ առանց դրամոյ չկրնար կատարուիլ. թէ անհնար է նոր տուրքեր դնել յեգիպտոս. և թէ միակ միջոցն է ընդհանուր պարտուց յատկացեալ հատուածից մէկ մասն այս նպատակին գործածել՝ առժամապէս դադարեցնելով Պարտուց յարդարման օրէնքին կիրառութիւնն: Այս մասին ինչ որ ալ լինի օտար պարտատէրոց կարծիքն, յայտնի է թէ այդ ուղղութեամբ բան մը պէտք է ընել, և արժեւորաբար ալ մեծ զօդուածթիւն մ'ըրած չեն լինիր հաւանելով այսպիսի կարգադրութեան մը. որովհետեւ իրենց չհեն՝ եգիպտոսի մէջ բարւոք և բարեկարգ կառավարութեան մը հաստատման վրայ կը կայանայ, և առ այս առժամանակեայ զոհողութիւն մ'ընել կ'արժէ: — Գ. Կոշընի և Թայմսի այս խորհրդածութիւնները՝ վերջին օրերս եգիպտացիք արժեթղթոց վրայ տեսնուած անկման պատճառներէն մին կրնան համարուիլ, զի ցոյց կուտան թէ Անգլիա մտադիր է եգիպտոսի արժեթղթոց տակոսին և գլխավճարին յատկացեալ դրամարկերն ուրիչ նպատակներու գործածել, թէպէտ առժամապէս:

ԱՐԱՊԻ ԵՒ ՄԼՀՏԻՆ

Անգլիացի թղթակից մը տեսակցութիւն մը ունեցեր է ի Քոլմպոյ (Սէյլան կղզի) աքսորեալ Հանրայծանօթ Արապիի հետ(*): Արապի Անգլիերէն սովրելու կը դրաղեր: Խօսք բացուելով Մէհտիին վրայ, Արապի կ'ըսէ թէ անձնապէս կը ճանչէ զնոյն: Մէհտին չատ ճարպար, ազդեցիկ և հասարակ խաչագողների վերաբերութեամբ: Նրա թերութիւնները լրացրեց պառաւը իր պատմութիւնը ներով:

Ես վաղուց գիտակցութիւն ունէի գրել մի բան խաչագողների կեանքից, և այդ բաղձանքը իրագործելու համար, բաւական էր ինձ օգուտ քաղել Մուրադի օրագրութիւններից: Այդ օրագրութիւնը կոչվում էր Խաչագողէ Ծէշտոպաշան: Ես էլ այդ անունը տուեցի իմ վէպին: Բարեկամ ներիցս ոմանք խորհուրդ էին տալիս ինձ չը տպել այդ վէպը: Բայց միևչեւ ե՞րբ պիտի ծածկենք մեր կեղտերը: Դա նոյնը կը լիներ, ինչպէս մի հիւանդ ամաչելով թագցներ այն վէրքերը, որոնք օրըստօրէ աւելի փըտելով, նեխելով, վարակում են մարմնի ամբողջ կազմուածքը...

Պառաւը որի մասին յիշեցի վերեւում, բանաստեղծական տիպ չէ, դա մի եւ նոյն նանան է, որին կը տեսնէ ընթերցողը այդ վէպի ընթացքում: Նա մեռաւ 1857 թուին, ապրելով որպէս առաքինի կին և բարեպաշտ քրիստոնեայ: Իսկ Մուրադը, այդ վէպի հերոսը, նոյնպէս պատմական անձնաւորութիւն է: Նա վերջը խաչագողների հասարակութիւնից հեռանալով, մտաւ մի այլ խումբի մէջ դարձաւ անդամ մի այլ հասարակութեան, որի հետ կը ծանօթանայ ընթերցողը, երբ լոյս կը տեսնի իմ «ԿԱՅԾԵՐ» կոչված աշխատութիւնը, որ այժմ մամուլի տակ է:

Վերջացնելով իմ նախաբանը, ըսկըսում եմ խաչագողէ Ծէշտոպաշը, պահպանելով նոյն ձեւը, և նոյն դասաւորութիւնը, որպէս Մուրադը գրել էր իր օրագրութիւնները:

—

Ա.

ԹՈՓՇԻ ԱՌԱՋԻՆ ԿՈՓԻՆԵՐԸ

Ես հայր չեմ տեսել: Մայրս ասում էր, որ ես գեռ չծնված, հայրս թողեց հայրենի երկիրը, դիմեց դէպի օտար աշխարհ և պանդխտութեան մէջ կորաւ:

Երկար ժամանակ մենք նրա մասին տեղեկութիւն չունէինք. ոչ նամակ էինք ստանում և ոչ որ եւ իցէ լուր: Մի անգամ յայտնվեցաւ հօրս պանդխտութեան ընկերը, բերեց նրա մատանին, և տալով մօրս, հաղորդեց նրա մահուան բոթը: Մեր դրացի կնիկները համոզում էին մօրս, որ թաղել տայ այդ մատանին գերեզմանատան մէջ և հօրս համար մի յիշատակարան կանգնեցնէ: Բայց մայրս չը կամեցաւ, որովհետեւ նա ամենեւին չէր հաւատում, որ իր ամուսինը մեռած է: Նա վճռել էր սպասել, երկար տարիներ սպասել հաւատալ այդ մարգարէն Մէհտինէի սուրբ քաղաքին մէջ պիտի երեւայ և ո՛չ թէ Սուտանի դաշտերուն մէջ, թէ նա պիտի հրամայէ Խօրասանի հաւատացեալներէն կազմուած բանակի մը, և ո՛չ թէ Եգիպտոսի և Նուբիոյ Թէլլահներու, թէ իր մայրաքաղաքը պիտի հաստատէ Քուֆիթէի մէջ, (որ Պաղտատի մօտ հին քաղաք մ'է, այ՛ս աւերակ), եթէ այս նկատողութիւններն ընենք, կը հասկնանք թէ ինքզինք Մէհտի յորջորջող մարդն, յաչս հաւատացեալ Մահմետականաց, խաբեայ մ'է միայն, և չունի ոչ մին այն յատկութեանց որք կրնան տալ այն տիտղոսը զոր իւրացուցած է անիրաւաբար:

«Այս է գիտուն Մահմետական» նոյ կարծիքը Սուտ Մէհտիին նըկատմամբ: Եւրոպացիք վայրկեան մ'իսկ կարեւորութիւն պէտք չէ տան այն գաղափարին թէ Մահմետականք երբէք իրրեւ մարգարէ պիտի ճանչնան զնա:

« Իւր այսօրուան յաղողութիւնք ուրիշ բանի չեն կրնար վերագրուիլ, բայց եթէ եգիպտացւոց տածած այն փափաքին որով կ'ուզեն օր առաջ ազատիլ օտար դրաւումէ: Երբ այս նպատակ ձեռք բերուի, այն հաղարաւոր Իսլամք որք Սուտանի ազգատոհմական դրօշին ներքեւ համախմբած են, պիտի փուճան թողլ զնա: Մէհտին յայնժամ այն վիճակը պիտի ունենայ, որուն են թարկուած են այն ամէն խարեբայք որք ժողովրդական դիւրահաւանութենէն և տգիտութենէն օգուտ քաղել ուզած են:

Այսպէս, ըստ կարծեաց Մահէոի այս « Գիտուն Մահմետականին », Անգլիացիք ուրիչ կերպիւ չպիտի կրնան յաղթել Սուտանի Մէհտիին, բայց եթէ իրենց զօրքով ուղեւորով (պակ ենթ պակեճ) մեհնելով եգիպտոսէն, որպէս զի Սուտ Մարգարէին հրամանաց ներքեւ գտնուող եգիպտացիք (՞) տպատով լինին թէ օտար դրաւումէ ազատած են: Այս ալ կարծիք մ'է, որուն հաւատալու կամ չհաւատալու ազատութիւնք վերապահելով ընթերցողին:

ԽԱՉԱԳՈՂԻ ՅԻՇԱՏԱԿԱՐԱՆԸ

ՄԱՍՆ Ա.ՈՒԱՋԻՆ

ԻՆՉ Է ԽԱՉԱԴՈՂԸ

Խաչագող ասում են նրանց այն պատճառով, որ շատ անգամ պատահել է, որ նրանցից մէկը իրան ձեւացրել է որպէս աբեղայ և այս ու այն եկեղեցում կամ վանքում հոգեւոր պաշտօն է ստացել: Ծեծուց աբեղան, տապճարի բոլոր խաչերն ու արծաթեղէնները գողանալով, յանկարծ անյայտացել է: Պաաա խեղդող կոչում են նրանց այն պատճառով, որ այդ մարդիկը շատ են սիրում մտնել հարուստ պառաւներին, ծանօթանալ, բարեկամանալ նրանց հետ, իսկ երբ բոլորովին ընտանի են դառնում, մի օր խեղդում են պառաւին, և բոլոր հարստութիւնը կողոպտելով, անհետանում են: Նշ Նէչկղ կոչում են նրանց իրանց չափազանց ճարպկութեան համար գողութեան գործի մէջ: Խաչագողը կարող է գողանալ մէկին, օրինակ, մսխրագոյն էշը, յետոյ ներկելով գոյնը սեւի փոխել, և իր առաջվայ տիրոջ վրա վաճառել: Տէրը երբէք չէ կարող ճանաչել, թէ այդ անասունը մի ժամանակ իրան էր պատկանում: Սաչֆեչէչ կոչում են նրանց իրանց քնիկ գիտցի՝ — Սաբայի անունով, որը գանվում է Պարսկաստանի Սալմաստ գաւառում:

Պարսկաստանի հայերի 1827 թուի գաղթականութենից յետոյ, թէև Սաբա գիւղի բնակիչների մեծ մասը, որպէս ցոյց տուի վերևում, տեղափոխվեցան դէպի Երեւանեան նահանգը, բայց Սաբայի մէջ դարձեալ մնացին մի քանի հարիւր տուն խաչագողներ և մնում են մինչև այսօր:

Սալմասում եղած ժամանակս ես յաճախ գնում էի խաչագողների գիւղը. իմ նպատակն էր ոչ միայն ուսումնասիրել այդ բախտախնդիրների կեանքը, այլ ինձ առաւել հետաքրքրում էր մի երեւելի խաչագողի պատմութիւնը, որին կոչում էին Մուրադ: Ինձ ցոյց տուին նրա տունը, ես մտայ այն գեղեցիկ սենեակը, որի մէջ մի ժամանակ ապրում էր այդ նշանաւոր մարդը, որ թողել էր իր արհեստակիցների յիշողութեան մէջ շատ և շատ զարմանալի պատմութիւններ: Մուրադը վաղուց մեռած էր, աւելի ճիշտ կը լիներ ասել՝ սպանված էր, առանց ժառանգ թողնելու: Ես գտայ նրա կնոջը միայն, եօթանասուն ամեայ պառաւ Նանային: Դա մի կին էր խիստ բարի երեսով և խելացի աչքերով: Նա շատ գժտարութեամբ յանձն առեց պատմել ինձ մի քանի դէպքեր իր ամուսնի կեանքից: Բայց ինչ որ պատմեց, այն էլ բաւական էր իմ հարցասիրութիւնը յագեցնելու համար:

Երբ ես փոքր ինչ մտերմացայ պառաւի հետ, երբ նա հակցաւ իմ հարցասիրութեան նպատակը, աւելի համակիր եղաւ դէպի ինձ: Ես հարցրի՝ — չէ՞ ինացել արդեօք հանգուցեալից որ եւ իցէ գրաւոր բան: Նա վերկացաւ, և մի հնադարեան պահարանից դուրս բերելով մի տետրակ դողդոջուն ձեռքով տուեց ինձ: Աբերակների մէջ թագնված գանձ գանողը այնքան ուրախ չէր լինի, օքան ուրախացայ ես նոյն րոպէում: Այդ, հնութիւնից գեղնած, քրքրված տետրակը Մուրադի օրագիրն էր: Նա գրված էր զանազան ժամանակ, զանազան գոյն մելաններով: Մի քանի տեղերում պակասում էին ամբողջ էրեսներ. մի քանի տեղերում էս սկսված գլուխը ինացել էր առանց վերջացնելու: Այսու ամենայնիւ, տետրակը բավանդակում էր իր մէջ խիստ հետաքրքիր տեղեկութիւններ թէ հեղինակի և թէ առաջին խաչագողների վերաբերութեան:

(*)՝.— «Խաղըրն էքսբրէս» հրատարակած է այս տեսակցութեան պատմութիւնը:

Որովհետեւ բաւական ժամանակ անցաւ մինչեւ որ պատմութիւնն մտայ, երկու ժամանակ միանգամից յետոյ նշմարեցի ձէշմի ինչ ընդհատում յատկացեալ հատուածէն:

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԼՈՒՐԵՐ

ՆՇԱՆԱՎՈՐ ՀԱՅԵՐ

Մեր Շուշու թղթակիցը մեզ իմաց է տալիս հետևյալ տխուր լուրը.

Ս. Ս. Ոսկոյան վախճանեցավ Շուշիի (Շնամի) վերնաքաղաքի նախկին ռեալական դպրոցի ուսուցիչ, ազգասեր և հայրենասեր մարդ։ Նա ծնած էր 1847 թվին, ուսում էր ստացել Շուշիի ռեալական դպրոցում, ապա Պետերբուրգի համալսարանում։ Ավարտելով համալսարանը, նա վերադարձավ Շուշի և ստանձնեց ռեալական դպրոցի ուսուցչի պաշտոնը։ Ս. Ոսկոյանը մեծ ջանքեր էր թափում, որ ռեալական դպրոցը հայկական դպրոց դառնա, բայց ռուսական կառավարությունը չհամաձայնեցավ դրան։ Ս. Ոսկոյանը մեծ ազդեցություն ուներ ժողովրդի վրա։ Նա ամեն կերպ ջանում էր ժողովրդի մեջ տարածել գրագիտությունը։ Ս. Ոսկոյանը մահացավ 1883 թվի հունվարի 30-ին։

Հանգիստ լինի նրա մոխրը։

Ս. Ս. Ոսկոյանի վախճանի լուրը մեծ տխրություն պատճառեց Շուշիի հայ հասարակության մեջ։ Նրա թաղմանը մեծ բազմություն էր հավաքվել։ Ս. Ոսկոյանի դագաղը տարան մինչև գերեզմանատունը ուսուցիչների և աշակերտների ձեռքերի վրա։ Գերեզմանատանը ռեալական դպրոցի տնօրեն Ա. Ա. Ոսկոյանը ասաց հետևյալ խոսքը.

«Ես ուզում եմ ասել մի քանի խոսք մեր հանգուցյալ ուսուցչի մասին։ Ես ինքս նրա աշակերտն եմ եղել և հետո նրա հետ ընկերացել։ Ս. Ոսկոյանը ուսուցիչ էր ազգասեր, հայրենասեր։ Նա ամեն կերպ ջանում էր ժողովրդի մեջ տարածել գրագիտությունը

ՆՈՐ ԿԱՐԳ

ԼՈՒՐԵՐ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ ՎՐԱՑ

— Ըստ Ազգ. Ժողովի որոշման՝ Ազգ. Ժողովի նախագահ Ա. Ալիխանեանի ստորագրութեամբ հրատարակուած է հետեւեալ կարգադրութիւնը՝ Ազգ. Ժողովի 2880 թուականի Յունուարի 1-ին հրատարակուած կարգադրութեան մէջ կատարուելիք փոփոխութիւնները ի գործ դնելու համար, Ազգ. Ժողովի Գործադիր Մարմինը կը հրաւիրէ Ազգ. Ժողովի անդամներուն, որ Ուրբաթ, Փետրուար 1-ին, երեկոյեան ժամը 7-ին, Ազգ. Ժողովի սրահը ներկայանան, որպէսզի Գործադիր Մարմինը կարենայ ներկայացնել իր առաջարկութիւնները։

— Ազգ. Ժողովի Գործադիր Մարմինը կը հրաւիրէ Ազգ. Ժողովի անդամները

ԱՋԳ

ԳԱԼՍԹԵԱՆ ՅՈՎՀ. ՍԱՐԳԻՍԻ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱԿԱՅԻՆ ՀՈՂԱՄԱՍԻ ՀՐԱՄԱՆԱՏԱՐ

Ընդհանուր հրամանատարությունը տեղափոխվել է Ղարաքիլիսա։ Հետևակային զորամասերի հրամանատարությունները հրամայված են ժամանակավորապես տեղափոխվել Ղարաքիլիսա։

Ռուսական զորքերի հրամանատարությունը հրամայել է Ալաշկերտի դաշտում գտնվող զորամասերին նահանջ